

οἱ δὲ οἱ ὄρεται νὰ φροντίξῃ δι' ἑλίας τὰς ἀνάγκας ἐλευθερωθεῖσα δὲ ἀπὸ τὴν περὶ τούτου μέριμνα παρὰ σκιάζει ἐν πλοῖον, πληρεῖ αὐτὸ μὲ θησαυροὺς ἀναχωρεῖ.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ πλοῦ ὑπῆρξεν διὰ τὴν Χαρίτην, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐφαίνετο ὅτι τὴν ὑποτάσσονται. Ἀλλ' αἰφνης τρικυμία φοβερά παρεκίνησε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν πορείαν του, καὶ ἀναγκάστην κυβερνήτην νὰ καταφύγῃ εἰς κόλπον τινος ὁστις ἦτον ἀγνωστος.

Ὁ πλοῖον εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόλπον καὶ ἡ Χαρίτης ἐπαυσεν. Ὁ ἥλιος φαίνεται πάλιν, ἡ δὲ Χαρίτης γάρβιν τῆς ὠραιότητος τοῦ καιροῦ, ἀποφασίζει καταθεῖν εἰς τὴν ξηρὰν διὰ ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸν πλοῖον τῆς θαλάσσης. Μεταβαίνει λοιπὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ἐκεῖ δὲ εἰς κλίνην ἐκ πρασιᾶς γλυκύς ὁ ἥλιος τὴν ἐξοικουάζει, καὶ τὴν κάμνει νὰ λησυστήσῃ στιγμὴν ἐλαττωσά τῃς. Ὁ ὕπνος αὐτοῦ ἤρκεται πολὺ, ἡ Χαρίτης ἐξυπνᾷ βλέπουσα δὲ ὅτι ὁ ἥλιος τῆς ἐκοιμῶντο ἀκόμη, δὲν θέλει νὰ τοῦς ἀφαιρῇ. Ἀφαιρούμενη τότε εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς, κατατεῖ εἰς τὸ παράλιον, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀκατοικήτους ἐκείνους τόπους, πηδᾷ ἐλευθερὰ τοὺς βράχους ὅστις ἐπροφύλαττον ἀπὸ τὰς ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ τῆς νήσου.

Ὁ πλοῖον ἀνακλύπτει ἡδονικὴν κοιλιάδα, τὴν ποιεῖν ἐχώριζον τοῦ δῶμα μικροὶ ῥύακες, καὶ ἥτις ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ καρποφόρα δένδρα· ἐκεῖ σταματᾷ διὰ νὰ ἀναπαύσῃ μετ' ὀλίγον τὸ ὥραιον τοῦτο θέαμα. Τότε αἱ ὠραιόταται ἡμέραι τῆς ἀνοιξίως. Ὁ πλοῖον εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀνοιξίαν· αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος τῆς παρελθούσης τρικυμίας κρέμονται ἀκόμη εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, προβαλλόντων αὐτὰς ἐν τῇ ἀκτῖνᾷ του, διασπείρει εἰς τοὺς κλόνας τοῦ ἡλίου λίθους. Αἱ ψυχαί, εὐτυχεῖς διότι βλέπουν πάλιν τὸν ὥραιον καιρὸν, ἀρχίζουν νὰ πετῶσι ἐπὶ τῶν ἀνθρακιδίων. Πλήθνη μελισσῶν βομβοῦσιν ἐπὶ τῶν δένδρων, διότι δὲν τολμῶσιν ἀκόμη νὰ πετῶσι τὰ ἀνθη, φοβούμενα μὴ βρέξωσι τὰ διαφανή τῶν. Ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ ὑπολαίς, ἀναλαβούσας τὸν τρέμον των, κάμνουν· νὰ ἀντηχῶσι τὰ κελευστικά των, ἐνῶ τὰ θήλαα τούτων, εὐκισθητότερα τὸν ἔρωτα μόνον διανοοῦμενα, πετῶσιν ἐπαρμένα ἐπὶ τοῦ λιθαδίου, δοκιμάζον μετ' ὀλίγον τὸ πρὸς βρωσίν των χόρτον πολλὰ χλωρὸν καὶ, εὐρότα βλαστὸν χόρτου ξηρὸν καὶ ἡμιπεπτον, πλήρη χαρᾶς, τὸν φέρουν μετ' ἑαυτῶν τὸν τρέμον εἰς τὴν φωλεὰν τὴν ὁσίαν ἤρχισαν.

Ἡ Χαρίτης ἐθαύμασε τὸ θέαμα τοῦτο καὶ ἐστῆ. Κατέβη εἰς τὴν κοιλιάδα, καὶ διερχομένη δὲ τοῦ λιθαδίου, ἀνεκάλυψε μικρὰν τινα καλύβην ἐκλωμένην ἀπὸ πρασίνης καρυῖς. Μικρὸν δάσος ἐκτείνεται εἰς αὐτὴν τὴν εἰσοδὸν τῆς καλύβης. Εἰς τὸ δάσος τοῦτο, καὶ ἀκούει τὸν κρότον ῥαβδόμου ὁμοειδῶς ῥέοντος εἰς τοὺς πόδας τῆς. Μετ' ὀλίγου οἱ ἥχοι μιᾶς λύρας μιγνύονται μετ' ὁμοειδῶς τὸν κρότον. Ἡ Χαρίτης ἀκροᾶται. Φωνὴ γλυκίαια ἀνὰ τὴν ἀφ' ἧς ἀκούει τὰς λέξεις ταύτας.

« Ἀκριβὰ ἐπλήρωσα τὴν βραχυῖαν τοῦ σφάλματος μου στιγμὴν, καθ' ἣν ἐνόμισα ὅτι ὁ ἔρως μόνον ἤρκει διὰ νὰ φανῶ πρὸς αὐτὴν ἄρεστος. Ὁμοιάζω τὸν τολμηρὸν ἐκείνον, τοῦ ὁποῖου τὴν καρδίαν ἐδελέασεν ἡ ἄνασσα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἥρα, σκληρὰ μὲ ἄλλον ἢ συνετὴ, κατήντησε νὰ προσποιηθῇ ὅτι κατέρχεται πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς τῆς θέληγτρας. Ὁ ἔρως ἐνόμισεν ὅτι τὴν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀλλ' οἶμοι! νέφος μόνον ἐνηγκαλίστο ὁ δυστυχὴς! Τοιαύτη εἶναι ἡ ὀλιβερά μου τύχη· καταλαμβάνω δὲ ὅτι ἡ σκληρὰ ποινή μου θέλει καὶ μετὰ τὸ θάνατον ἐπιζήσει· ἡ μήπως, ἀθανάτου οὐσίας τῆς ψυχῆς, ἀθάνατος δὲν εἶναι καὶ ὁ ἔρως; (*)

Ἡ φωνὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει, καὶ ἡ Χαρίτης, ἀναγνώριζουσα τὸν Σωφρώνυμον, πίπτει λειποθυμημένη. Εἰς τὸν κρότον τοῦτον ὁ Σωφρώνυμος τρέχει, τὴν ἐλπέει, τὴν λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν παρατηρεῖ πάλιν, καὶ δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ τὴν εὐτυχίαν του. Τὴν φέρει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ῥυακος, καὶ ἐρέων μετὰ τὸ ὥραιον τῆς πρόσωπον, τὴν κάμνει ἐντὸς ὀλίγου νὰ συνέλθῃ. Ὁ Σωφρώνυμος ἔσπευγε τότε γονυπετής. Εἶσαι σὺ, Χαρίτης, τῆς λέγει, ἡ μὴν ἦται καμμία Θεά; Εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, ἀποκρίνεται αὐτὴ μετὰ γλυκύτητα· ὁ πατήρ μου εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον καὶ οὐ μόνος δύναται νὰ τὸν σώσῃ. Ἀχ, λαλεῖ, ἀνέλαβεν ὁ Σωφρώνυμος δρημητικῶς. Τί ἀπαιτεῖται νὰ κάμω; ἡ ζωὴ μου εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς σου καὶ εἰς τὴν ἐκείνην σου.

Ἡ Χαρίτης τότε τοῦ διηγήθη τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁσίαν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὸν πατέρα τῆς. Ἐνῶ δὲ αὐτὴ ἐλάλει, ἡ χαρὰ ἐλαμπεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Σωφρώνυμου. Θάρρει, τῆς λέγει ὑπερφάνως πῶς· εἰς τὴν καλύβην μου ἔχω ἐν ἀγαλματὶ τοῦ ὁποῖου θ' ἀρέσει βέβαια καὶ εἰς τὴν Θεάν καὶ εἰς τοὺς συμπολίτας σου. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν σου, Χαρίτης· ἀλλ' ἀπαιτῶ νὰ μὴ τὸ ἰδῇς εἰμὴ εἰς τὸν ναὸν τῆς Μιλήτου.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου συγκατένευσεν, ὁ δὲ Σωφρώνυμος τῆς διηγήθη τίνι τρόπῳ εἶχε σωθῇ ἀπὸ τοῦ ναυαγίου μετὰ τὰ ἐργαλεῖα τῆς γλυπτικῆς του. Ἐπρόθεσεν ὅτι εἶχεν εὖρει εἰς τὴν ἔρημον ταύτην νῆσον ὕδωρ, καρποὺς καὶ μάρμαρα· καὶ ὅτι ἡσυχάζων εἰς τὴν ὑφ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν καλύβην, εἶχε κατασκευάσει τὸ ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἀρισταῖον. Ἐλθέ, ἐπρόσθεσε τότε, ἐλθέ νὰ ἰδῇς τὸ ἄστυλον ἐνθα ἔζων διανοοῦμένός σε.

Ἡ Χαρίτης ἀκολουθεῖ τὸν Σωφρώνυμον καὶ εἰσέρχεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξ ἀχύρου καλύβην του. Παντοῦ ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα τῆς Χαρίτης. Παντοῦ τὰ ἀρχαῖα γράμματα τοῦ ὀνόματός τῆς καὶ τοῦ Σωφρώνυμου ἦσαν συμπεπλεγμένα. Σόγγυον, εἶπε πρὸς αὐτὴν, ὁ γλύπτης· μόνος ὢν εἰς ταύτην

(*) Ὁμοιοῦμεν ἀνικαρότητα εἰς τὴν ἐμμέτρως μετὰ φρασιν τοῦ οὕτω συντεθειμένου ἐν πρῶτοτύπῳ ἔργου.